

***

у мене куля під язиком точніше гільза присмак металу
дає відчуття перетворень небо стає звичайним мені відкритим
як жилка під шкірою б'ється серце от б'ється серце собі помалу
не бійся тільки не плач кажу йому ти мусиш дихати говорити
вони викрикують шнеля шнеля а йти так важко і особливо
йти коли знаєш що це вже все і запах смерті всотався в струпи
на тілі рани вони не гояться і взагалі це насправді диво
що я ще здатен переступати робити кроки довкола трупи
різних людей переважно босі взуття знімають з усіх убитих
я звик очей тепер не відводжу і навіть іноді хочу знати
чому наприклад стріляли в спину жінці яка хотіла любити
тому що жінка хоче любити а надто якщо любить співати
цей дим попереду сап пожежі і знову тіло лежить дитина
отут я мушу відвести очі дитина дуже мала без мами
я може взяв би її на руки та зараз кожна моя хвилина
як куля під язиком точніше як цвяшок в серці іду слідами
езекеїля арона ори адама міхи єгуди сари
вони відразу преді мною йдемо у небо кудись за хмари

***

щоб свідчити мушу вціліти не вижити ні
вціліти це інше ніж вижити голосу ради
бо вижити в цій перепроклятій богом війні
подібно до зради і вдруге до смертної зради
лежу під вагою небесної тверді і тіл
ще декотрі теплі принаймні здаються такими
у мене десь куля у грудях не руш моїх кіл
волаю до кулі сукровиця гусне мягкими
стають небеса коло серця і десь в голові
щоб свідчити мушу вціліти і вибратись з ями
стріляють короткими чергами щоби живі
встигали ствариніти страху боюсь до нестями
я двічі боялась як аліка вбили мені
а я відчувала не відчай лиш спрагу і втому
а ще коли мама сказала що в них в ірпені
давида спалили живцем коло їхнього дому
тепер я всього лише мушу вціліти за тих
хто тут коло мене і зліва і справа і всюди
хтось дихав іще я це чула та врешті затих
щоб свідчити мушу вціліти простіть мені люди

***

я вже навіть не знаю чи й плакати тут і тепер
увійду в перетворення це ніби лезом у зела
запах поту сечі і присохлої крові я здер
струп із рани сукровиця жовта а пісня весела
пташка поруч щебече насправді звичайно що ні
зараз вересень всі відлетіли за море у вирій
нас ведуть попри мур поступово здається мені
що на розстріл у яр у гестапівця усмішці щирій
щось від вищирю зуби біліють арійські білки
кожне з яблук очних ідеальне і вилиці й скроні
я колись на таке не зважав а оце навпаки
я зважаю на все ось на сірій стіні на осонні
притулився метелик і вірю що бачить мене
цей метелик мій свідок хоч сам він помре незабаром
так іскриться повітря так листячко вітер жене
так конвойного крик переламає тишу над яром
що приходять гулки усвідомлення смерті нема
нас ведуть крізь веселку й росу в різнотрав'ї густому
шеля каже що всюди лиш біль нагота і пільма
але потім є світло безмежне і радість в усьому